

Arrest

nr. 74 773 van 8 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 september 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VROMBAUT, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juli 2010 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 30 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 53 026 van 14 december 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 19 januari 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

Op 23 februari 2011 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard.

Op 7 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 19 oktober 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.01.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

S., A. (R.R.: ...)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

geboren te Jerevan op 29.04.1971

adres: (...)

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23.02.2011, deel ik u mee dat dit verzoek **ongegrond** is.*

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor S., A.. De arts-attaché/arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 30.08.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Wat de financiële toegankelijkheid betreft, merken we op dat de betrokkene beroep kan doen op gratis verzorging en medicatie voorgeschreven door erkende specialisten.¹ Verder kan de betrokkene beroep doen op hulp van de IOM, deze ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.² Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië- het land waar zij tenslotte ruim 38 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Wat de geografische toegankelijkheid betreft merken we op dat in Armenië tal van gespecialiseerde ziekenhuizen en poliklinieken beschikbaar zijn.^{3,4,5}

1 Caritas, Country sheet Armenia, 129- 137

2 Armenië- algemeen ambtsbericht-augustus 2010, p. 58

3 Caritas, Country sheet Armenia 139-141

4 Armenië-hospitalen Erevan

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg. Reizen met deze pathologie behoort tot de mogelijkheden.

Gezien de nodige medische behandeling (en opvolging) beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"II.1. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij in haar land van herkomst, Armenië, beroep kan doen op gratis verzorging en medicatie voorgeschreven door erkende specialisten:

"Wat de financiële toegankelijkheid betreft, merken we op dat de betrokkene beroep kan doen op gratis verzorging en medicatie voorgeschreven door erkende specialisten."

Hierbij houdt de verwerende partij geen rekening met de reële situatie in Armenië. Uit een recent artikel van de Wereldgezondheidsorganisatie blijkt immers dat dokters in dat land steeds steekpenningen vragen alvorens over te gaan tot behandeling. Dit zou onder meer te wijten zijn aan het feit dat zij zeer slecht worden betaald (stuk 3).

Men stelt vast dat medische verzorging er een luxeproduct is, waarvoor steeds dient te worden betaald. Hoewel de verzoekende partij aldus theoretisch gezien recht zou kunnen hebben op gratis verzorging en medicatie, is dit in de praktijk quasi nooit het geval.

Houdt men hierbij rekening dat in Armenië sociale zekerheid onbestaande is en het gemiddelde maandloon er ongeveer € 200,00 bedraagt, dan kan men niet anders dan tot de conclusie komen dat gespecialiseerde medische behandeling er zo goed als onbetaalbaar is.

II.2. De verwerende partij stelt tevens dat de verzoekende partij beroep zou kunnen doen op de hulp van familie en vrienden voor het bekomen van tijdelijke opvang en tijdelijke financiële hulp:

"Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië - het land waar zij tussentussen 38 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp."

Uit het medische attest dat bij de aanvraag tot regularisatie van de verzoekende partij werd gevoegd blijkt echter dat de medische behandeling waar de verzoekende partij nood aan heeft meerdere jaren in beslag zal nemen.

In dat opzicht is de stelling van de verwerende partij dat de verzoekende partij beroep kan doen op tijdelijke opvang en/of financiële hulp van familie, vrienden of kennissen totaal onrealistisch. Men kan toch niet verwachten dat in een land, waar de welvaart over het algemeen zeer laag is, deze personen jarenlang instaan voor de opvang en financiële ondersteuning van de verzoekende partij die nood heeft aan dure, gespecialiseerde medische behandelingen.

De materiële motiveringsplicht vereist dat iedere bestuurshandeling wordt gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. 1

Door haar beslissing te gronden op feitelijk incorrecte gegevens betreffende de (financiële) toegankelijkheid van medische zorgen in Armenië heeft de verwerende partij bijgevolg de materiële motiveringsplicht geschonden."

2.2 Verzoekster voert in haar enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekster in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De beoordeling van de schending van de materiële motiveringsplicht hangt samen met de beoordeling van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.” RvV 76 627 - Pagina 8

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat hij een zeer ernstig gezondheidsprobleem heeft en er hiervoor geen adequate behandeling bestaat in diens land van herkomst.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat vanuit medisch standpunt wordt besloten dat verzoeksters aandoening *“hoewel dit kan beschouwd worden als een pathologie die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië”* en *“Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland”*.

Wat de vereiste behandeling en opvolging betreft evenals de vereiste beschikbaarheid van de geneesmiddelen, wijst de Raad er op dat uit de beslissing en het verslag van de arts-attaché blijkt dat uitvoerig onderzoek is gebeurd omtrent de beschikbaarheid van de benodigde behandeling, opvolging en medicatie. Verzoekster betwist de vaststelling van verweerder niet dat de vereiste behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst, maar stelt dat deze zorgen daarom nog niet financieel toegankelijk zijn. Aangaande de toegankelijkheid van de medische zorgen concludeerde verweerder in de bestreden beslissing als volgt:

“Wat de financiële toegankelijkheid betreft, merken we op dat de betrokkene beroep kan doen op gratis verzorging en medicatie voorgeschreven door erkende specialisten.¹ Verder kan de betrokkene beroep doen op hulp van de IOM, deze ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.² Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië- het land waar zij tenslotte ruim 38 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Wat de geografische toegankelijkheid betreft merken we op dat in Armenië tal van gespecialiseerde ziekenhuizen en poliklinieken beschikbaar zijn.^{3,4,5}

1 Caritas, Country sheet Armenia, 129- 137

2 Armenië- algemeen ambtsbericht-augustus 2010, p. 58

3 Caritas, Country sheet Armenia 139-141

4 Armenië-hospitalen Erevan

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg. Reizen met deze pathologie behoort tot de mogelijkheden.”

Verweerder baseert zijn vaststellingen op recente informatie welke geciteerd wordt in de bestreden beslissing en welke terug te vinden is in het administratief dossier. Aldus vindt de motivering haar grondslag in het administratief dossier. Verzoekster is het echter niet eens met deze informatie. Zij verwijst hiervoor naar een rapport van de Wereldgezondheidsorganisatie. Het door verzoekster neergelegde rapport spreekt op zich de informatie uit het administratief dossier niet tegen doch nuanceert deze informatie in de zin dat uit het door verzoekster aangehaalde rapport blijkt dat er vaak “steekpenningen” of smeergelden worden gevraagd omdat de artsen slecht betaald worden. Op zich betekent dit echter niet dat verzoekster geen toegang zou kunnen krijgen tot de vereiste zorgen en medicatie. Zoals in de bestreden beslissing ook wordt vermeld, blijkt dat verzoekster beroep kan doen op hulp van de IOM, deze ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. “*Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.*” Voorts wijst de bestreden beslissing er op dat verzoekster ook beroep zou kunnen doen op tijdelijke (financiële) hulp en opvang van familie, vrienden en kennissen gelet op het feit dat zij toch ruim 38 jaar in Armenië verbleef. Uit het medisch advies en de bestreden beslissing blijkt ten slotte dat verzoekster geen medische noodzaak heeft tot mantelzorg. Waar verzoekster stelt dat van haar familie, vrienden of kennissen niet kan verwacht worden dat zij “*jarenlang instaan voor de opvang en financiële ondersteuning*”, betwist verzoekster niet dat zij geen medische noodzaak heeft aan mantelzorg en beroep kan doen op hulp van de IOM “*om een nieuw leven op te bouwen*”. Niettegenstaande het geheel niet aangetoond wordt dat verzoekster “*jarenlang*” financiële ondersteuning en opvang van haar familie, vrienden of kennissen nodig heeft, belet dit niet dat verzoekster ondertussen wel de nodige medicatie en zorgen zou kunnen verkrijgen en een nieuw leven kan opbouwen met hulp van de IOM, te meer nu zij niet betwist geen mantelzorg nodig te hebben. Met haar betoog slaagt verzoekster er niet in de bevindingen van verweerder te weerleggen. Verzoekster gaat niet in op het argument van verweerder dat zij hulp van de IOM kan invoeren. Verzoeksters vage beweringen volstaan niet om de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN